

[Gade]

SF har under regeringskonferencerne hele tiden advaret mod den udvikling. Vi har påpeget, at den ny situation i Europa efter murens fald og nu i år Sovjetunionens opløsning i stedet kræver en helt anden dagsorden for Europas fremtid og dermed for EF's fremtid.

Svaret til Østeuropa bør ikke være en lukket økonomisk-monetær union for de lande, der har så god en økonomi, at de lukker andre ude, men i stedet en ret for alle demokratiske lande i Europa til medlemskab i EF her og nu. Altså et åbent Europa i stedet for et Europa, der bliver delt af det, som Lech Walesa advarende har kaldt et sølvtæppe, der deler de rige i Vest fra de fattige i Øst.

SF har påpeget, at EF i stedet skal diskutere åbning af EF's markeder, fjernelse af protektionisme over for ulandene og Østeuropa og en sikkerhedspolitik, der satser på økonomisk udligning i stedet for at koble sig på EF-forsvarspolitik og farlige drømme om Vestunion og militær. SF har presset på for et EF med både en stærk social dimension og en stærk grøn dimension.

Men det er jo ikke det, der er på dagsordenen – desværre, vil jeg sige. I stedet har vi det dårlige resultat, jeg fremlagde og vurderede i starten af mit indlæg.

På den baggrund har vi så en diskussion her i Folketinget i dag om en dagsorden, som jeg ikke synes er ærlig snak. Jeg synes, den fortsætter de dårligste af traditionerne fra fortiden. Lad mig nævne eksemplet fra 1986, hvor den nuværende statsminister sagde: Stem trygt og roligt ja til EF-pakken, så er unionen stendød. Det er den samme statsminister, som her for et par timer siden sagde, at denne union er en naturlig og logisk fortsættelse af EF-pakken i 1986. To synspunkter, to måder at anskue tingene på, som er diametralt modsatte, men der er altså nogle år imellem.

Jeg er bange for, at den debat, vi får i dag og i de kommende måneder, bliver af samme dårlige karakter, hvis partierne bag den dagsorden, som tilsyneladende bliver vedtaget af et stort flertal, bliver ved at tale med to tunger, som der i realiteten er tale om: én tunge til den danske befolkning og en anden tunge, når man møder op i Maastricht og siger ja til traktaten.

Vi advarer mod det. Vi synes ikke, at det lover godt for en åben og ærlig debat i de kommende måneder.

Jeg vil vende mig til den økonomisk-monetære union og spørgsmålet om én valuta.

Her forsøger flertallet at dække sig ind bag et løfte om en ny folkeafstemning i 1996, vel underforstået at så gør det ikke noget, at Danmark siger ja til målsætningen om, at en økonomisk-monetær union på lang sigt skal indeholde én valuta, for nu skal vi ikke interessere os for det, vi skal kun tilslutte os målsætningen. Hvad er det dog for noget?

Vi har en traktat på 77 sider med detaljerede forskrifter om, hvordan denne valutaunion skal fungere. Hvorfor ikke sige åbent, at vi tilslutter os grundtanken i en økonomisk-monetær union?

Jeg bemærkede, at hr. Duetoft i går udtalte til Ritzaus Bureau, at det selvfølgelig var nu, vi tog beslutningen, den reelle beslutning om en økonomisk-monetær union. Jeg mener, at hr. Duetoft fra CD sagde sandheden, og jeg synes, at de partier, der foregiver, at vi slet ingen beslutning tager nu, skjuler sandheden.

Den ØMU, vi nu har på bordet, nævner prisstabilitet 22 gange i traktaten, mens beskæftigelse kun er nævnt én gang. Jeg siger tillykke til Socialdemokratiets drømme om en mere lyserød økonomisk-monetær union.

Det blev den jo ikke, hr. Svend Auken! Det blev en økonomisk-monetær union, som prioriterer prisstabilitet. Det er en økonomisk-monetær union på grundlag af nogle kræfter, som Socialdemokratiet ikke plejer at være enige i.

Jeg bemærkede også, at der var lidt kritik på det punkt i hr. Svend Aukens tale, men der er ingen konsekvens i den kritik.

Vi er imod konstruktionen. Den gavner ikke økonomisk. De fleste økonomer er enige i, at beslutningen er politisk og ikke økonomisk.

Vi taler nu om en fortrydelsesklausul, men jeg forstår, at regeringen ikke ønsker, at vi skal have den samme fortrydelsesklausul som England. Det vil jeg gerne have uddybet enten af økonomiministeren eller statsministeren. Hvorfor skal vi ikke have den samme klausul som englænderne? Hvad er det egentlig, vi arbejder for? Vi ved det ikke. Tilsyneladende overlader man drøftelsen til markedsudvalgs-mødet i morgen – eller er det noget, der skal klares over cognacerne på mandag-tirsdag i Maastricht?